

Teza: przedawnienie karalności.

W niniejszej sprawie nastąpiła konieczności uchylenia orzeczenia i umorzenia postępowania z uwagi na upływ pięciu lat od czasu popełnienia czynów zarzuconych obwinionemu, co stanowi negatywną przesłankę procesową wynikającą z treści art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., który ma zastosowanie w sprawach dyscyplinarnych radców prawnych, w związku z treścią art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Sygn. akt WO-67/19

ORZECZENIE

z dnia 10 lipca 2019r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie :

Przewodniczący S WSD Stanisław Chmielewski - sprawozdawca

Sędziowie: S WSD Iwona Zielezińska, S WSD Karol Korczyński

Protokolant Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Waława Góreckiego

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2019r. w Warszawie na rozprawie

sprawy ze skargi P. P. (1) na postępowanie radcy prawnego Y. D. obwinionego o przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 i w zw. z art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych

na skutek odwołania Skarżącego i odwołania Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 23 lipca 2018 rok - sygn. akt D 90/2015

orzeka:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

1.

Uchyła zaskarżone orzeczenie i umarza postępowanie w sprawie,

2.

Kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym obciąża OIRP w Warszawie, a przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2014 r. do OIRP w Warszawie wpłynął wniosek Pana P. P. (1) o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego Y. D.. Skarżący zarzucił radcy prawnemu Y. D., że przyjął a następnie posługiwał się pełnomocnictwem z dnia 14 lutego 2014 r. udzielonym przez W. B. w sprawie reprezentowania w/ w i podejmowania działań eksmisyjnych z nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. Skarżący wskazał, że w

dniu udzielenia pełnomocnictwa Pani W. B. była osoba nie mającą do przedmiotowej nieruchomości żadnego tytułu prawnego, bowiem na mocy aktu notarialnego z dnia 31 stycznia 2014 r. - Rep. A nr 653/2014 Akt nr 89/2014 - przed notariuszem A. D. sprzedała przedmiotową nieruchomość położoną przy ul. (...) w W. na rzecz R. R. i na dzień udzielenia pełnomocnictwa nie była już właścicielem przedmiotowej nieruchomości. Skarżący zarzucił ponadto w/w radcy prawnemu, że w dniu 23 maja 2014 r. na spotkaniu z udziałem P. P. (1) przedstawił Skarżącemu wezwanie z dnia 20 marca 2014 r. do opuszczenia w/w nieruchomości, a w treści wezwania powoływał się na nieskuteczne pełnomocnictwo a dnia 14 lutego 2014 r. udzielone mu przez W. B. „w sprawie o eksmisję z nieruchomości położonej przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa prowadzi KW nr 354124 p-ko P. P. (1) przed sądami i innymi organami państwowymi z prawem do substytucji, w tym do podjęcia wszelkich czynności prawnych i faktycznych według swego uznania w celu opuszczenia przez P. P. (1) bezprawnie zajmowanej nieruchomości”, podczas gdy W. B. na mocy aktu notarialnego z dnia 31 stycznia 2014 r. dokonała sprzedaży przedmiotowej nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. na rzecz R. R. i w dniu udzielenia pełnomocnictwa, a także w dniu wystosowania wezwania do opuszczenia w/w nieruchomości, nie była już właścicielem przedmiotowej nieruchomości.

Radca Prawny Y. D. złożył w dniu 10 lutego 2015 r. pisemne wyjaśnienia, a w dniu 26 maja 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie wszczął dochodzenia w sprawie zarzucając w/w radcy prawnemu naruszenie wartości i zasad wykonywania zawodu radcy prawnego określonych w art. 6, art.7 oraz art. 27 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 roku. W dniu 15 czerwca 2015 r. radca prawny Y. D. został przesłuchany w charakterze świadka i w tych zeznaniach wyjaśnił swoją rolę w sprawie. Nadto zeznał - między innymi, że upomniał Panią B. , iż nie może w jej imieniu wnioskować do Sądu o eksmisję Pana P., gdyż nie jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości i może to zrobić tylko nowy właściciel.

W dniu 25 czerwca 2015 r. w charakterze świadka został przesłuchany Pan P. P. (1), który podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, a w dniu 26 czerwca 2015 r. radca prawny Y. D. kolejne pismo z wyjaśnieniami w sprawie. W dniu 22 lipca 2015 r.

przeprowadzono konfrontację między Panem P. P. (1) a w/w radcą prawnym, a w dniu 07 października 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie wydał Postanowienie o przedstawieniu zarzutów w sprawie radcy prawnego Y. D. - zarzucając, że:

1)

w dniu 14 lutego 2014 r. przyjął od W. B. pełnomocnictwo w sprawie o eksmisji z nieruchomości przy ul. (...) w W. mimo, że na dzień ustanowienia pełnomocnictwa nie była właścicielem przedmiotowej nieruchomości,

2)

w dniu 23 maja 2014 r. na spotkaniu z Panem P. P. (1) posługiwał się w/w pełnomocnictwem,

3)

w dniu 23 maja 2014 r. na spotkaniu przedstawił Panu P. P. (1) wezwanie do opuszczenia przedmiotowej nieruchomości powołując się na w/w pełnomocnictwo, mimo że na dzień ustanowienia pełnomocnictwa nie była właścicielem przedmiotowej nieruchomości.

W dniu 16 listopada 2015 r. radca prawny Y. D. został przesłuchany w charakterze obwinionego, a w dniu 26 listopada 2015 r. został zaznajomiony z materiałami dochodzenia.

Wnioskiem z dnia 22 grudnia 2015 r. skierowanym do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie - mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy w sprawie - Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie

wniosła o ukaranie radcy prawnego Y. D. obwiniając w/w o popełnienie czynów wskazanych w Postanowieniu o przedstawieniu zarzutów z dnia 07 października 2015 roku.

W odpowiedzi na w/w wniosek - pismem z dnia 14 stycznia 2016 r. obwiniony radca prawny wskazał na fakt, że w oparciu o §4 aktu notarialnego Repertorium A nr 653/2014 był upoważniony do przyjęcia pełnomocnictwa od W. B. i wezwania P. P. (1) do opróżnienia lokalu znajdującego się przy ul. (...) w W. oraz do posługiwania się tym pełnomocnictwem w dniu 32 maja 2014 roku.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Warszawie - po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 14.10.2016 r., 25.11.2016 r., 11.04.2018 r. i 23.07.2018 r. - sprawy obwinionego radcy prawnego Y. D. (wpis nr WA- (...)) o to, że:

1. w dniu 14 lutego 2014 r. przyjął od W. B. pełnomocnictwo w sprawie o eksmisję z nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa prowadzi KW nr 354124 przeciwko P. P. (1) przed sądami i innymi organami państwowymi z prawem substytucji, w tym do podjęcia wszelkich czynności prawnych i faktycznych według swego uznania w celu opuszczenia przez P. P. (1) bezprawnie zajmowanej nieruchomości, podczas gdy W. B. na mocy aktu notarialnego z dnia 31 stycznia 2014 r. Rep. A nr 653/2014 Akt nr 89/2014 przed notariuszem A. D. dokonała sprzedaży przedmiotowej nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. na rzecz R. R. i na dzień udzielenia pełnomocnictwa nie była już właścicielem przedmiotowej nieruchomości, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 w zw. z art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233),

2.

w dniu 23 maja 2014 r. na spotkaniu z udziałem P. P. (1) a przedstawił Skarżącemu P. P. (1) i posługiwał się nieskutecznym pełnomocnictwem z dnia 14 lutego 2014 r. udzielonym przez W. B. w sprawie o eksmisję z nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa prowadzi KW nr 354124 przeciwko P. P. (1) przed sądami i innymi organami państwowymi z prawem substytucji, w tym do podjęcia wszelkich czynności prawnych i faktycznych według swego uznania w celu opuszczenia przez P. P. (1) bezprawnie zajmowanej nieruchomości, podczas gdy W. B. na mocy aktu notarialnego z dnia 31 stycznia 2014 r. Rep. A nr 653/2014 Akt nr 89/2014 przed notariuszem A. D. dokonała sprzedaży przedmiotowej nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. na rzecz R. R. i na dzień udzielenia pełnomocnictwa nie była już właścicielem przedmiotowej nieruchomości, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 w zw. z art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233),

3.

w dniu 23 maja 2014 r. na spotkaniu z udziałem P. P. (1) przedstawił Skarżącemu P. P. (1) wezwanie z dnia 20 marca 2014 r. do opuszczenia nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., w którego treści powoływał się na nieskuteczne pełnomocnictwo z dnia 14 lutego 2014 r. udzielone mu przez W. B. w sprawie o eksmisję z nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa prowadzi KW nr 354124 przeciwko P. P. (1) przed sądami i innymi organami państwowymi z prawem substytucji, w tym do podjęcia wszelkich czynności prawnych i faktycznych według swego uznania w celu opuszczenia przez P. P. (1) bezprawnie zajmowanej nieruchomości, podczas gdy W. B. na mocy aktu notarialnego z dnia 31 stycznia 2014 r. Rep. A nr 653/2014 Akt nr 89/2014 przed notariuszem A. D. dokonała sprzedaży przedmiotowej nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. na rzecz R. R. i na dzień udzielenia pełnomocnictwa oraz wystosowania przedmiotowego wezwania do opuszczenia nieruchomości nie była już właścicielem przedmiotowej nieruchomości, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 w zw. z art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233),

wydał orzeczenie, w którym radcę prawnego Y. D. uniewinnił od zarzutu opisanego powyżej w punkcie 1-ym oraz uznał winnym tego, że posługując się nieskutecznym pełnomocnictwem udzielonym przez W. B. w sprawie o eksmisję z nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa prowadzi KW nr 354124 przeciwko P. P. (1) przed sądami i innymi organami państwowymi z prawem substytucji, w tym do podjęcia wszelkich czynności prawnych i faktycznych według swego uznania w celu opuszczenia przez P. P. (1) bezprawnie zajmowanej nieruchomości, przedstawił Skarżącemu P. P. (1) wezwanie z dnia 20 marca 2014 r. do opuszczenia nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., w którego treści powoływał się na wyżej wymienione pełnomocnictwo z dnia 14 lutego 2014 r., podczas gdy W. B. na mocy aktu notarialnego z dnia 31 stycznia 2014 r. Rep. A nr 653/2014 Akt nr 89/2014 przed notariuszem A. D. dokonała sprzedaży przedmiotowej nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. na rzecz R. R. i na dzień udzielenia pełnomocnictwa nie była już właścicielem przedmiotowej nieruchomości, który to czyn stanowi naruszenie art.6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 w zw. z art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233) i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę pieniężną w wysokości 10.000,00 złotych. Ponadto w/w Sąd - na podstawie art. 70⁶ ust.2 ustawy o radcach prawnych - zasądził od obwinionego na rzecz OIRP w Warszawie kwotę 3.000,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Warszawie zważył co następuje.

Oceniając materiał dowodowy stwierdził, że okoliczności faktyczne sprawy nie budzą wątpliwości, a swoje rozstrzygnięcie oparł na dowodach wskazanych w uzasadnieniu, uznając je za spójne, kompletne i wiarygodne, jednocześnie nie dając wiary wyjaśnieniom obwinionego radcy prawnego złożonym w charakterze świadka i w odpowiedzi na wniosek o ukaranie albowiem fakty z nich wynikające stoją w sprzeczności z faktami wynikającymi z obszernych dowodów uznanych przez Sąd.

W zakresie pierwszego z zarzucanych czynów, tj. czynu polegającego na przyjęciu w dniu 14 lutego 2014 r. pełnomocnictwa od W. B. w sprawie eksmisji z w/w nieruchomości Sąd doszedł do wniosku, że przyjęcie pełnomocnictwa nie jest deliktem, gdyż nie może być to uznane za zachowanie polegające na działaniu sprzecznym z prawem, ale była to czynność prawna przyznająca pełnomocnikowi prawo do reprezentowania mocodawcy i w konsekwencji do kreowania jego stosunków prawnych. Uznając obwinionego radcę prawnego winnym zarzucanych mu czynów określonych w punktach 2 i 3 wniosku o ukaranie w/w Sąd uznał, że obwiniony radca prawny nie dochował należytej staranności w powierzonych mu sprawach, w szczególności nie sprawdził w ogólnodostępnej elektronicznej bazie ksiąg wieczystych kto jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości, chociaż w treści pełnomocnictwa jednoznacznie oznaczenie księgi wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości, w której w dziale II - własność jako właściciel przedmiotowej nieruchomości jest wskazany Pan R. R., a podstawą tego wpisu jest umowa sprzedaży nr 653/14 z 31 stycznia 2014 r. zawarta przed notariuszem A. D.. Konsekwencją tych ustaleń jest stwierdzenie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, że czyny obwinionego radcy prawnego wypełniają dyspozycję art.6 ust. 1 KERP w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, tj. przepisów nakazujących radcy prawnemu „wykonywanie czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami”. Ponadto w/w Sąd stwierdził, że jednym z obowiązków organów dyscyplinarnych, w kontekście uznania ewentualnego naruszenia obowiązków zawodowych, jest ocena sposobu postępowania radcy prawnego w aspekcie dochowania wymogów formalnych i terminów, czy też zaniechania podjęcia stosownych działań radcy prawnego. Ich niedochowanie lub niepodjęcie działań mających na celu ochronę interesów klienta skutkuje naruszeniem zasad wynikających z kodeksu etyki radcy prawnego, w szczególności zasady należytej staranności. W działaniu obwinionego radcy prawnego tejże staranności zabrakło, gdyż trudno się jej doszukać w zachowaniu, które polegało na braku podjęcia oczywistych działań w sytuacji, gdy w sposób nie pozostawiający wątpliwości wiadomo było, iż ich podjęcie było w obowiązku obwinionego.

W zakresie kar, a więc zarówno ich rodzaju jak i wysokości Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, uznając że rodzaj kary jak i jej wysokość są adekwatne do popełnionych przez obwinionego czynów biorąc przy tym pod uwagę dotychczasową postawę radcy prawnego oraz co istotne jego postawę w trakcie toczącego się postępowania.

Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lipca 2018 roku zaskarżyli wnosząc - w terminie - odwołania pokrzywdzony P. P. (1) i obrońca obwinionego radcy prawnego.

W odwołaniu wniesionym w dniu 19 lutego 2019 r. przez pełnomocnika działającego w imieniu pokrzywdzonego - po doręczeniu w/w orzeczenia w dniu 05 lutego 2019 r. - pokrzywdzony P. P. (1), w/w orzeczenie zaskarżył w części uniewinniającej obwinionego Y. D. (punkt 1-szy) oraz w części o karze, zarzucając mu:

1/ błędne ustalenia dotyczące braku inkryminacji zarzutu przyjęcia przez obwinionego pełnomocnictwa „na pierwszy rzut oka” pochodzącego od osoby nieuprawnionej, oraz

2/ zbyt łagodną ocenę stopnia szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu, mającą istotny wpływ na rodzaj i wielkość orzeczonej kary.

Stawiając te zarzuty odwołujący wniósł o uznanie obwinionego winnym czynu z punktu 1-szego zarzutów Rzecznika Dyscyplinarnego oraz zmianę orzeczenia o karze poprzez wymierzenie Y. D. kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres wnioskowany na rozprawie w dniu 23 lipca 2018 roku.

W odwołaniu wniesionym w dniu 06 marca 2019 r. przez obrońcę obwinionego - po doręczeniu w/w orzeczenia w dniu 20 lutego 2019 r. - w/w orzeczenie obrońca zaskarżyła w części, na korzyść obwinionego, tj. w zakresie pkt 2 i 3 orzeczenia. W treści odwołania – na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu:

1/ wielokrotne naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, które szczegółowo wskazano w treści odwołania w punktach 1-17, a które powodują - między innymi:

a)

błędne i niepełne, rozważenie całości zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, i mimo istnienia wątpliwości przyjęcie, że obwiniony dopuścił się zarzuconych mu czynów,

b)

dowolną ocenę przez sąd orzekający zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

c)

do nie wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia, w szczególności w zakresie możliwości przypisania obwinionemu winy,

d)

naruszenia zasad przeprowadzenia postępowania dowodowego poprzez:

- odczytanie zeznań obwinionego złożonych w charakterze świadka i oparcie ustaleń o te zeznania, pomimo ustawowej niedopuszczalności,

- bezpodstawne oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka W. B. wobec błędnego uznania, że dowodu tego nie da się przeprowadzić,
- nierozpoznanie wniosków dowodowych: z przesłuchania świadka P. P., co do wystąpienia do Prokuratury Okręgowej w Warszawie w ramach postępowania o sygn. PO IX.DS 53/2016, zgłoszonych w piśmie z dnia 28.11.2016 r. i pominięcie wydania postanowienia w tym zakresie, przy wcześniejszym uznaniu że dowód może się przyczynić do prawidłowego i pełnego ustalenia faktów będących podstawą orzeczenia lub dostarczenia sądowi orzekającemu informacji korzystnych dla obwinionego i zaprzeczających tezę obciążającą obwinionego, co miało bezpośredni wpływ na wyprowadzane wnioski oraz prawo do obrony,
- bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych złożonych w piśmie z dnia 25 maja 2016 r. wobec błędnego uznania, że te wnioski dowodowe mają na celu w sposób oczywisty przedłużyć postępowanie,
- dowolna i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego poprzez pominięcie zeznań świadka R. R. oraz udzielonego pełnomocnictwa, a także doprowadzenie do błędnego ustalenia faktycznego, że obwiniony nie sprawdził w księdze wieczystej kto jest właścicielem nieruchomości, co jest podstawą orzeczenia, a z akt sprawy wynika bezpośrednio odmienny wniosek,
- dowolną i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego poprzez przyjęcie jednych dowodów przez siebie wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia, nie odniesienie się do innych dowodów znajdujących się w aktach sprawy oraz nie wskazanie z jakiego powodu sąd nie dał wiary innym dowodom, oraz oparcie się na dowodach niekompletnych, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych będących podstawą wydanego orzeczenia,
- dowolną i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego, która doprowadziła do uznania przez Sąd, że W. B. nie mogła wezwać P. P. (1) do dobrowolnego opuszczenia nieruchomości, co nastąpiło z pominięciem faktów wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego,
- niedokładne określenie przypisanego obwinionemu czynu, który jest otwartym katalogiem i nie wskazanie pozostałych-wszystkich uchybień obwinionego będących podstawą odpowiedzialności,
- nie wskazanie wobec braku ich przytoczenia w uzasadnieniu orzeczenia okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary,

co uniemożliwia poddanie zaskarżonego orzeczenia kontroli instancyjnej z uwagi na istotne luki i niedostatki w zakresie oceny dowodów, ustaleń faktycznych, jaki i oceny prawnej;

2/ naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a)

art.6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 w związku z art. 19 kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/YIII/2010 w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez jego błędną wykładnię w przypadku gdy jego prawidłowa wykładnia prowadzi do wniosku, iż zachowanie obwinionego nie stanowi czynu objętego zakresem przedmiotowym przepisu,

b)

art. 65 ust. 1 Kodeksu cywilnego poprzez błędną wykładnię oświadczenia woli W. B. zawartej w pełnomocnictwie w wyniku nie uwzględnienia zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów w kontekście okoliczności towarzyszących złożeniu oświadczenia woli, co doprowadziło do błędnego uznania, iż W. B. nie mogła wezwać P. P. (1) do dobrowolnego i samodzielnego opuszczenia nieruchomości oraz błędną wykładnię treści pełnomocnictwa co doprowadziło do błędnego uznania, iż na jego podstawie pełnomocnik nie mógł dokonać tej czynności w jej imieniu.

Mając na względzie liczne rażąco naruszenia przepisów postępowania obrońca obwinionego wniosła o przeprowadzenie przez Sąd odwoławczy oddalonych oraz pominiętych dowodów przez Sąd pierwszej instancji opisanych szczegółowo w uzasadnieniu apelacji oraz wynikających z akt sprawy na okoliczności w nich wskazane, a także o przeprowadzenie dowodu z dokumentu zawierającego treść wiadomości tekstowej z dnia 28 marca 2014 r. na okoliczność prób kontaktu z pokrzywdzonym oraz okoliczności związanych z brakiem zapłaty za media przez pokrzywdzonego i ponadto wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie wszystkich zawnioskowanych przez obwinionego dowodów, a oddalonych przez Sąd pierwszej instancji, jako mających istotne znaczenie dla rozpoznania sprawy.

Mając powyższe na uwadze obrońca obwinionego radcy prawnego wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Akta sprawy wraz z wniesionymi odwołaniami wpłynęły do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie w dniu 24 kwietnia 2019 roku i w sprawie została wyznaczona rozprawa na dzień 10 lipca 2019 roku.

W dniu 03 lipca 2019 roku do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wpłynęły pisma obrońcy obwinionego, tj. pismo nazwane „Uzupełnieniem odwołania” z dnia 09 kwietnia 2019 r. oraz odpowiedź na odwołanie pokrzywdzonego z dnia 16 maja 2019 r., w których:

- w piśmie uzupełniającym odwołanie obrońca obwinionego Y. D. wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii prawnej z dnia 18 marca 2019 r. prof. dr hab. M. R. na okoliczność - czy zachowanie obwinionego będące przedmiotem postępowania dyscyplinarnego, zakończonego zaskarżonym orzeczeniem stanowi naruszenie art.6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 w zw. z art. 19 Kodeksu Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych,
- w odpowiedzi na odwołanie pokrzywdzonego, nawiązując do dotychczasowego stanowiska w sprawie stwierdziła, że obwiniony miał prawo do przyjęcia pełnomocnictwa od W. B., a podejmowane w oparciu o nie działania obwinionego w 2014 roku nie naruszyły jakichkolwiek norm prawnych czy etycznych oraz, że wszechstronna analiza sprawy przez obwinionego spowodowała przyjęcie pełnomocnictwa od R. R..

Na rozprawie w dniu 10 lipca 2019 roku pełnomocnicy stron - popierając co do zasady wniesione odwołania - nie zgłosili wniosków formalnych, z tym że:

- pełnomocnik pokrzywdzonego przedłożył do akt wnosząc o zaliczenie w poczet materiału dowodowego odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2019 r., o którym wzmiankował w treści odwołania w celu wykazania faktu prawomocnego skazania A. B. za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na szkodę P. P. (1), a
- obrońca obwinionego podtrzymała wniosek o uzupełnienie odwołania i dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z opinii załączonej do pisma z dnia 09 kwietnia 2019 roku.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie, po wysłuchaniu stanowisk obecnych na rozprawie co do w/w wniosków dowodowych, wnioski te oddalił jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zamknął przewód sądowy i udzielił głosu obecnym na rozprawie. W głosach końcowych Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia, pełnomocnik pokrzywdzonego wywodził i wnosił jak w odwołaniu, a obrońca obwinionego wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w sprawie w zw. art. 70 § 2 ustawy o radcach prawnych albowiem upłynęło 5 lat od popełnienia zarzuconego obwinionemu deliktu, a także - z ostrożności procesowej - wywodziła i wnosila jak w odwołaniu oraz odpowiedzi na odwołanie pokrzywdzonego.

Następnie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie wydał i ogłosił orzeczenie, w którym uchylił zaskarżone orzeczenie i umorzył postępowanie w sprawie, a kosztami postępowania obciążył — odpowiednio - Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie oraz Krajową Izbę Radców prawnych w Warszawie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Rozstrzygając sprawę Wyższy Sąd Dyscyplinarny dokonuje jej oceny w kontekście treści obowiązującego prawa mając na względzie treść odwołań wniesionych przez strony, ale także pod względem kardynalnych zasad określających toczące się postępowanie. Takimi są zapisy normujące możliwość wszczęcia lub prowadzenia postępowania w sprawie dyscyplinarnej. W ramach wstępnej oceny sprawy celowe i konieczne jest dokonanie przez Sąd odwoławczy ustaleń i oceny w zakresie istnienia negatywnych przesłanek procesowych, w tym co do kwestii przedawnienia, mając na względzie, iż uregulowania dotyczące odpowiedzialności dyscyplinarnej radców prawnych co do zasad postępowania i orzekania normują przepisy zawarte u ustawie z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018r., poz.2115), zwana dalej w treści „ustawą o radcach prawnych”.

W niniejszej sprawie, przed przystąpieniem do oceny zasadności odwołań wniesionych przez pełnomocnika pokrzywdzonego i obrońcę obwinionego oraz prawidłowości zaskarżonego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie z dnia 23 lipca 2018 r., w kontekście stanowiska-wniosku obrońcy obwinionego radcy prawnego Y. D. wyrażonego na rozprawie w dniu 10 lipca br. co do konieczności uchylenia orzeczenia i umorzenia postępowania w sprawie z u wagi na upływ pięciu lat od czasu ewentualnego popełnienia zarzuconych/ zarzuconego obwinionemu przewinień/przewinienia dyscyplinarnych/ego, stało się to konieczne, przeanalizowanie przez Sąd odwoławczy kwestii zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej wynikają z treści art. 17 § 1 pkt 6) k.p.k., który ma zastosowanie w sprawach dyscyplinarnych radców prawnych w związku z treścią art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Treść w/w przepisu brzmi następująco :

Art. 17 § 1. Nie wszczyną się postępowania, a wszczęte umarza, gdy () 6) nastąpiło przedawnienie karalności; ()

Przepis ten wskazuje wprost na negatywną przesłankę, którą określa jako „przedawnienie karalności”, i na nią wskazała obrońca obwinionego radcy prawnego na rozprawie wywodząc, że w niniejszej sprawie upłynął już okres 5-ciu lat wynikający z treści przepisu art. 70 § 2 ustawy o radcach prawnych.

Treść tego przepisu brzmi następująco:

Art. 70-2. W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata.

Analiza w/w treści pozwala na przyjęcie, że zapis karalność przewinienia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, ...” odpowiada negatywnej przesłance prowadzenia postępowania i orzekania w sprawie dyscyplinarnej, którą jest wskazana jako „przedawnienia karalności” w treści art. 17 § 1 pkt 6) k.p.k.

W niniejszej sprawie strony tego postępowania, na etapie rozprawy przed Okręgowym Sąd Dyscyplinarnym, spierały się o kwestię zasadniczą, tj. istnienie zawinionego działania obwinionego radcy prawnego w stosunku do pokrzywdzonego P. P. (1), nie kwestionując dat poszczególnych zdarzeń oraz ich przebiegu, a w szczególności daty spotkania w kawiarni, tj. daty 23 maja 2014 roku. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest to, że ostatnim działaniem obwinionego radcy prawnego podjętym wobec pokrzywdzonego P. P. (1) w oparciu o pełnomocnictwo udzielone przez W. B. była rozmowa w dniu 23 maja 2014 roku. W tej sytuacji w czasie procedowania przez Sąd Odwoławczy, tj. z dniem 23 maja 2019 roku, upłynął okres pięciu lat licząc od dnia w/w ostatniego ewentualnego niewłaściwego zachowania obwinionego radcy prawnego, które zostało objęte niniejszym postępowaniem dyscyplinarnym, uwzględniając treść wniosku o ukaranie, który zakreśla ramy stanu faktycznego, w tym czasowe, podlegającego ocenie przez sądy

dyscyplinarne. Jest bezsporne, że w chwili orzekania przez Sąd I-ej instancji, tj. w dniu 23 lipca 2018 roku, w/ w okres czasu jeszcze nie upłynął i wydanie orzeczenia było możliwe i to nastąpiło. Wydane orzeczenie zostało jednak zaskarżone wobec wniesienia odwołań - odpowiednio : przez pełnomocnika pokrzywdzonego na niekorzyść obwinionego radcy prawnego, gdyż kwestionowało jego uniewinnienie i wymiar orzeczonej kary oraz przez obrońcę obwinionego na jego korzyść poprzez zakwestionowanie uznania obwinionego winnym popełnienia w dniu 23 maja 2014 roku przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 2 i 3 w zw. z art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/ VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców prawnych z dnia 28 grudnia 2010 roku.

Te działania spowodowały, że orzeczenie z dnia 23 lipca 2018 roku nie uprawomocniło się i sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Sąd II-ej instancji.

Konsekwencją tego stanu rzeczy w niniejszej sprawie była konieczność nadania sprawie dalszego biegu i rozpatrzenia wniesionych odwołań w zakresie zarzutów sformułowanych w ich treści, które obejmują cały zakres sprawy - wszystkie zarzuty przedstawione we wniosku o ukaranie obwinionego radcy prawnego Y. D..

W toku rozpatrzenia sprawy na wyznaczonej rozprawie została ujawniona okoliczność, która jednak uniemożliwia dalsze jej rozpatrywanie oraz spowodowała wydanie przez Sąd odwoławczy orzeczenia skutkującego uchynieniem zaskarżonego orzeczenia Sądu I-ej instancji i umorzeniem postępowania w sprawie. Postawą prawną tego rozstrzygnięcia jest stwierdzenie faktu istnienia z dniem 24 maja 2019 roku negatywnej przesłanki procesowej w postaci „przedawnienia karalności” co do zarzuconych obwinionemu radcy prawnemu deliktów dyscyplinarnych wobec upływu okresu pięciu lat od dnia ich zaistnienia. Jednocześnie Sąd odwoławczy - wobec braku ustaleń w tym zakresie dokonanych przez uprawniony organ władzy publicznej lub sąd powszechny, które znane byłyby Sądowi I-ej instancji oraz brak innych okoliczności sprawy, które wskazywałyby na odmienną sytuację - musiał przyjąć za bezsporne, iż zarzucone obwinionemu radcy prawnemu zachowanie z 2014 roku nie wyczerpuje znamion przestępstwa, co powoduje brak możliwości rozważania i ewentualnego stosowania innego terminu „przedawnienia karalności” w kontekście treści art. 70 § 3 ustawy o radcach prawnych.

Decyzja Sądu Odwoławczego znajduje uzasadnienie w treści wskazanych powyżej przepisów prawa, w szczególności art. 70 § 2 ustawy o radcach prawnych oraz ma ona potwierdzenie w utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, który jednoznacznie wskazuje na brak możliwości dalszego rozpatrywania sprawy w ramach postępowania toczącego się przed sądami dyscyplinarnymi działającymi na podstawie ustawy o radcach prawnych. Na potwierdzenie tego stanowiska Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje na orzeczenia Sadu Najwyższego, a mianowicie: wyrok z dn. 03.10.2007 r. w sprawie SDI/07, wyrok z dn. 15.07.2010 r. w sprawie SDI/10, wyrok z dn. 09.10.2013 r. w sprawie 33/13, wyrok z dn. 17.06.2014 r. w sprawie SDI/14, wyrok z dn. 01.09.2016 r. w sprawie SDI 40/16, a także na postanowienie z dn. 12.03.2019 r. wydane w sprawie II DSI 36/18.

Mając na uwadze przytoczoną powyżej argumentację Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie działając na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6) k.p.k. oraz w zw. art. 439 § 1 pkt 9) k.p.k. stosowanych na podstawie art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych orzekł jak w sentencji - punkt 1-y orzeczenia.

O kosztach postępowania Sąd na podstawie art.70⁶ ustawy o radcach prawnych.